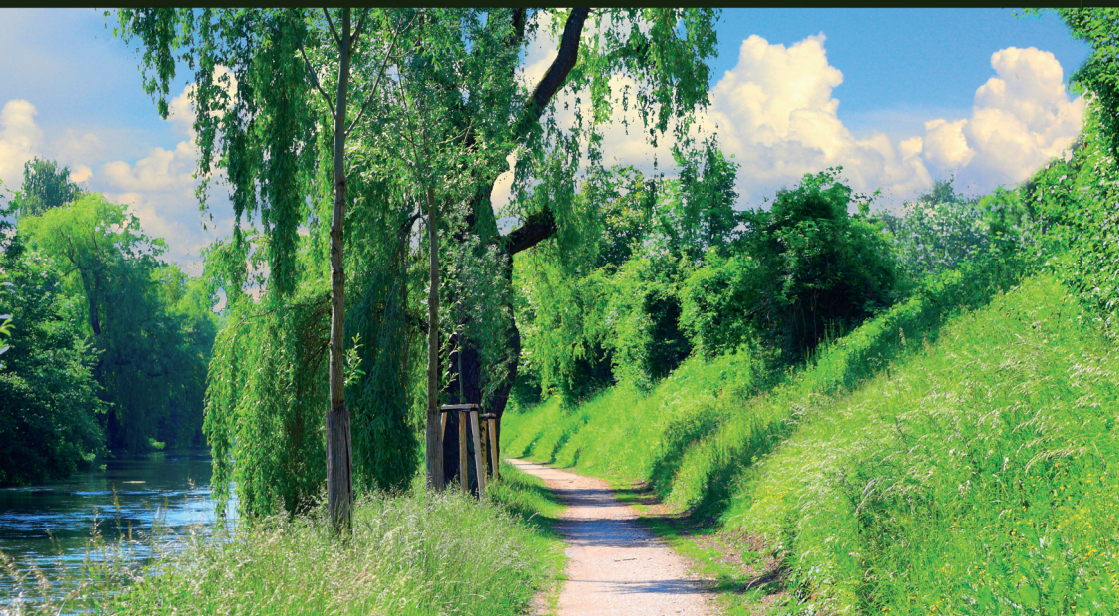

Tomáš Hlinka

Básně
z let 1972–1998

Tomáš Hlinka

BÁSNĚ
Z LET 1972–1998

James V. Sullivan

Tomáš Hlinka

Básně
z let 1972-1998

TZ-one

Tomáš Hlinka: BÁSNĚ z let 1972–1998
Text © Tomáš Hlinka 2017
All rights reserved. Všechna práva vyhrazena
Fotografie autora jsou z jeho archivu.
Internet: www.tomashlinka.cz
www.mujweb.cz/thomas.hlinka
www.volny.cz/thomas.hlinka

ISBN 978-80-7539-157-5

KNIHA I
POSELSTVÍ

V čase

V čase, kdy mezihvězdný prostor
byl osidlován tykadly lidského ducha,
v čase, kdy arény pozemských bitev ustupovaly
plodům révy čistého srdce,
v čase, kdy babylonské věže mrakodrapů
hledaly společnou řeč Písma,
v čase, kdy miliony poutníků v kovu
putovaly ulicemi přelidněných měst,
v čase, kdy bestselery obsazovaly
výkladní skříně duplicitních hlav,
v čase, kdy zastánci naftových polí usedali u zelených stolů
ke koktejlům diplomacie,
v čase, kdy barometry práce stoupaly na burze staletí
ke kulminačnímu bodu,
v čase, kdy vědci kupili tisíce černobílých stránek
před branou tajemství,
v čase, kdy buněčné aminokyseliny vzrušovaly kaskadéry
po pontonech věčnosti,
v čase, kdy neutrony, protony, mezony
putovaly v křivulích reaktorů mozku,
v čase, kdy sluneční paprsky na březích oceánů
osvětlovaly Lásku prameny světla,
v čase, kdy plátna starých mistrů mizela u bratranců Ponsů,
v čase, kdy noví mistři kráčeli k branám abstraktní matematiky,
v čase, kdy stopové prvky nového umění
stimulovaly harmonické kmity vědy,
v čase, kdy čtecí hlavy hybridních počítačů umocňovaly vteřiny
ve staletí nového věku,
v čase, kdy ploché baterie nervů nabíjely encefalografy
tepem lidského hlasu,

v čase, kdy harmonie vesmíru kolísala
pod napětím potenciálů dějin přírody,
v čase, kdy akordy stříbrných symfonií
letěly k nebi tryskami nadzvukových fontán,
v čase, kdy smyčce amplionů se dotýkaly strun světů
objevené hudby,

v tom čase plejády molekul objímaly naši planetu
jako klenot putující ve vesmíru
a vize našich myslí roztáčely spirály dějin
na křižovatkách věků.

Červen 1975, 2017

Pečeť

V zemi, kde zralé pomeranče uzavíraly ve své kůře
pečeť orientálního nebe,
kde neviditelné cikády zaplňovaly ovzduší
posvátným napětím,
kde ženy se zahaleným obličejem vyprávěly
příběhy z Tisíce a jedné noci
pocestným z přepjaté civilizace našeho věku,
kde lodi připlouvaly z moře,
obývaného vodními pannami a sirénami,
ohlašujícími pevninu letadel, helikoptér
a zaoceánských parníků,
kde cesty Odysseů, Periklů a Dariů
ani nezačínaly ani nekončily,
kde biblické deště omývaly tváře sfing,

v té zemi od Egejských ostrovů, od Kypru
k Jeruzalému a k Babylonu,
v té zemi spatřil poutník rodný dům světa,
a poklekaje před Kristovým hrobem,
uviděl z lůna matky Země rodit se Měsíc
a hvězdy vycházet jako dcery pastýřky Mléčné dráhy
na oblohu, vtesanou do mramoru noci.

1976

Těm, kdo objevují svou planetu

Těm, kdo objevují svou planetu v laboratořích molekul a moří,
těm, kdo jsou připoutáni k Zemi vrstvami vzpomínek
na cesty po dávnověkých krajích,
a těm, kdo zdvihají příboje s odlivy svých myšlenek
do výšin hvězd,

urovnejte cesty,
aby z toulek po objevených městech historie
přinesli k vašim prahům
výhonky svěžích ratolestí knih,
aby jako lodníci do vesel
opřeli mohutné záběry do mlčících skal tajemství,
a v hlubinách vesmíru až najdou
za plavného pohybu družic
snítku meteorických odrůd,
aby do deníku Země nechali sestoupit vesmírné jitro
ze svahů vzdálených Sluncí.

Akropolis

Akropolis, vklíňuješ své štíty
jako mozaiku do nebeské modři,

závity času rozdávají tvé sloupy
po úbočích dávnověkých cest,

a přece s úsvitem nalézá poutník
u tvých schodišť vznešenost
jako perlu z pozemského náhrdelníku.

1979

Pět smyslů

Pět smyslů,
které vybyly při rozdělování kořisti
mezi třetihorními vyvřelinami na člověka
a které narozené v pralesích a džunglích
přebírá poslední generace
jako štafetu na závodišti vášní
a unáší je po dráze své planety,
sledována zraky hvězd,

pět smyslů,
které se řítí jako lavina odpoutaných kamenů
po těle planety v podobě nervových spirál,
přijalo odvahu Země,
která je vydala.